

Περιήγηση

Φυλάκη, Πύρασος, Ιτωνα, Αντρώνα και Πτελεός είναι πέντε από τις ενάλιες πολιτείες της αρχαιότητας που ανήκουν στην επαρχία του Αλμυρού, καλύπτουν ολόκληρη την νοτιοδυτική ακτογραμμή του Παγασητικού και χαρακτηρίζονται από τον Όμηρο ως πόλεις της Αχαΐας Φθιώτιδας. Σε όλη αυτή την περιοχή, με το που κηρύχτηκε ο Τρωικός πόλεμος, βασιλιάς ήταν (“ηγεμόνευε”) ο Πρωτεσίλαος, που εξουσίαζε όλα τα άλλα κρατίδια – πόλεις της εποχής. Σήμερα η εικόνα που παρουσιάζει η περιοχή είναι συναρπαστική και γραφικότατη, ώστε να μη θέλει να ξεκολλήσει από το λαμπρό πεδίο τόσο της φυσικής ομορφιάς όσο και της ιστορίας, στην οποία είναι βουτηγμένη ολάκερη η περιοχή.

Άποψη της βραχονησίδας του Αγίου Νικολάου (Κίκυνθος) από την Αμαλιάπολη.

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΗ ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΗ ΜΑΓΝΗΣΙΑ

Από τις Νηες στον Πτελεό

Ταξίδι στα ομηρικά καράβια και στο βασίλειο του Πρωτεσίλαου

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ANNA ΚΑΛΑΪΤΖΗ

**“Οι δ’ είχαν Φυλάκην και Πύρασον ανθεμόντα
Δήμητρος τέμενος, Ιτωνά τε μητέρα μήλων
Αγχίαλον τ’ Αντρώνα ιδέ Πτελεόν λεχεποίην
των αύ Πρωτεσίλαος αρήιος ηγεμόνευε...”**

«Εκείνοι που είχαν τη Φυλάκη και την Πύρασο, με τα πολλά λουλούδια, το τέμενος της Δήμητρας και την Ιτωνά την προβατομάνα, αλλά και την παραθαλάσσια Αντρώνα και την Πτελεό με το παχύ χορτάρι, αυτοί είχαν αρχηγό τον πολεμικό Πρωτεσίλαο»...

(Ιλιάδα, Β 695-698, Απόδοση Όλγα Κακριδή)

Νότια και δυτική Μαγνησία. Μια άγνωστη σχετικά γεωγραφική θέση, της οποίας οι αποκαλύψεις έρχονται η μια μετά την άλλη. Συντριπτικά και απροσδόκητα...

Αποφασίσαμε λοιπόν να περιηγηθούμε σε ολόκληρη την ακτογραμμή, αυτή που κλείνει το βασίλειο του Πρωτεσίλαου, από τη Φυλάκη ίσαμε τον (την) Πτελεό και να ανακαλύψουμε την κάθε μυστήρια γωνιά του ωραίου αυτού τόπου.

Κίκυνθος, Νηες, Χλωμόν Όρος, Πτελεός. Αυτά θα είναι τα ονοματικά χαρακτηριστικά των περιοχών που θα βαδίσουμε και θα επιχειρήσουμε να εξιχνιάσουμε τη γεωφυσική τους ταυτότητα.

Πριν αρχίσουμε το πολυδαίδαλο αυτό οδοιπορικό, θεωρώ υποχρέωσή μου να επισημάνω την προέλευση και καταγωγή της ονομασίας **Νηες**, ενός γραφικότατου φυσικού ορμίσκου, όπου έβρισκαν καταφύγιο και άραζαν τα καράβια από την εποχή του Ομήρου.

Νηες λοιπόν είναι ομηρική λέξη που αναφέρεται στον όρμο αυτό και το όνομά της δεν έχει αλλάξει ποτέ. “Νήας”, “νπός”, “νήμεσι”, “νπών” είναι τέσσερις λέξεις που τις βρίσκουμε σε τέσσερις διαφορετικές πτώσεις, σε μία μόνο σελίδα (!) της ομηρικής Ιλιάδας, στη δεύτερη ραψωδία. Αλλωστε η λέξη αυτή είναι η συχνότερη από όλες τις άλλες που συναντούμε στην Ιλιάδα. Νηες λοιπόν, δηλαδή **καράβια**.

Σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία, από το σημείο αυτό ξεκίνησε ο Αχιλλέας με τους Μυρμιδόνες για τον Τρωικό πόλεμο. Ο οικισμός Νηες βρίσκεται νο-

τιοδυτικά του Παγασπτικού κόλπου σε έναν προστατευμένο εσωτερικό θύλακα (περίκλειστο όρμο) των ήπιων απολλέξων της Όθρυος.

Αλλά ας πάρουμε τα πράματα από την αρχή.

Εν αρχή ήν ο **Κίκυνθος**, που αποτελεί τον πρώτο προορισμό μας και την πρώτη μας στάση, στην αρχή της νοτιοδυτικής ακτογραμμής του Παγασπτικού, στο ψαροχώρι **Αμαλιάπολη**.

Η ευρύτερη περιοχή φημίζεται για την ομορφιά και τη γαλήνη της και γι αυτό προστατεύεται από τη natura, ιδιαίτερα δε για τη σπάνια πανίδα της. Στον πολύ γραφικό κόλπο της Αμαλιάπολης δεσπόζει το νησάκι Κίκυνθος που επάνω του έχει το ιστορικό εκκλησάκι του **Αγίου Νικολάου**. Το εκκλησάκι χτίστηκε το **1805** από Τρικεριώτες, γύρω δε από αυτό καθώς και στην ευρύτερη περιοχή από το νησάκι ως τις Νηες έχουν εντοπισθεί δώδεκα περίπου ναυάγια της ρωμαϊκής και βυζαντινής περιόδου.

Ασφαλώς δεν πρέπει να συγχέεται η Κίκυνθος της Αμαλιάπολης με την αρχαία Κικύνθη, που αποτελεί το αρχαίο όνομα του σημερινού νησιού **Παλιό Τρίκερι**. (Μέγα Εγκυκλ Λεξ. Β’ 385).

Νέα Μιτζέλα αποκαλούν σήμερα την Αμαλιάπολη κι έτσι την ξέρουν τόσο οι ντόπιοι, όσο και οι επισκέπτες. Η πινακίδα όμως της Νομαρχίας επιμένει να το επισημαίνει ως Αμαλιάπολη.

Η Αμαλιάπολη υπήρξε το αγαπημένο καταφύγιο της βασίλισσας **Αμαλίας** και για χάρη της πήρε το επίσημο αυτό όνομα.

Μερική άποψη της ακτογραμμής από
Νηες προς Πηγάδι Πτελεού, κάτω από
το Χλωμόν Ορος.

Στο καρνάγιο της Αμαλιάπολης.

Η Νέα Μιτζέλα άλλωστε αποτελεί τον σωτήριο τόπο μετεγκατάστασης των διωγμένων από τους Οθωμανούς σκληροτράχηλων Μιτζελιωτών που ζούσαν μέχρι τις αρχές του 18^{ου} αιώνα στο πιο απρόσιτο σημείο του βορειοανατολικού Πηλίου, την **Παλιά Μιτζέλα**.

Σκληροτράχηλοι ναυτικοί οι Μιτζελιώτες ήρθαν από εκείνα τα δυσπρόσιτα μέρη του Πηλίου και κουβάλησαν τα έθιμα, την τέχνη και τα λιγιστά απομεινάρια της πατρίδας τους, για να εξελιχθούν, με τα χρόνια, στους καλύτερους ναυτικούς και ψαράδες του Παγασπτικού, έπειτα βέβαια από τους Τρικεριώτες.

Στην Αμαλιάπολη φτάνουμε από τον παλιό δημόσιο δρόμο Αλμυρού – Λαμίας και αφού στρίψουμε αριστερά λίγα χιλιόμετρα πριν από τη **Σούρπη**. Περνάμε τις εγκαταστάσεις των Κυλινδρόμυλων **Λούλη**, παρακάμπουμε τον μικρό ταρσανά που εμφανίζεται ξαφνικά αριστερά μας κι ύστερα από ένα μικρό ανήφορο βγαίνουμε στο εξάισιο μπαλκόνι της Μι-

τζέλας, από όπου η θέα στον Παγασπτικό και την κορυφογραμμή του Πηλίου είναι εντυπωσιακή. Στα πρόθυρα του κολπίσκου όμως, ατενίζουμε και μιαν απάντεχη μακροσκελή βραχονησίδα που σφραγίζει με τη διατομή της το γραφικό λιμανάκι του Κίκυνθου που έχει στη δεξιά του άκρη το εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου.

Η βραχονησίδα αυτή κάποτε είχε χρησιμοποιηθεί ως λοιμοκαθαρτήριο, αλλά και ως τόπος εξορίας.

Ο πρόεδρος του Αλιευτικού Συλλόγου Αμαλιάπολης προσφέρεται να μας συνοδεύσει ως το νησάκι του Αγίου Νικολάου, αλλά ελλείπει ειδικής άδειας η επίσκεψή μας αναβάλλεται.

Οδηγούμαστε πάραυτα στο ωραίο μπαλκόνι των **«μπαλκονάτων»**, όπου ο συμπαθέστατος ιδιοκτήτης μας τρατάρει ντόπιο τσίπουρο συνοδεία εκπληκτικού γαύρου και άγριας τσιπούρας σε ένα πιατάκι, που οι εκλεκτοί ψαρομεζέδες έπλεαν μέσα στο λαδόχρυσο νάμα της τοπικής ελιάς.

Ο πρόεδρος του Αλιευτικού Συνεταιρισμού με έναν Μιτζελιώτη.

Μπαλκονάτοι κι εμείς, απολαμβάνουμε το μεσημεριανό τσιπουράκι μας, στους "Μπαλκονάτους" της Νέας Μιτζέλας, της - κατα τις πινακίδες - Αμαλιάπολης.

Έπειτα από δυο και μόνο εικοσπεντάρια παίρνουμε το δρόμο για τις κρυφές πίσω παραλίες (“κατά βαθύν κόλπον εκούσας”) και τους ορμίσκους της ευρύτερης περιοχής. Διασχίζουμε την αμμώδη ακτή κάτω από το ωραίο κτήριο του Δημοτικού σχολείου και παίρνουμε τον ανήφορο ανάμεσα από ελιές, πουρνάρια και φυλίκια. Θα διασχίσουμε αυθαίρετες ιδιοκτησίες και ελαιοκτμήματα, που δυστυχώς περιέφραξαν και απέκλεισαν την πρόσβαση στη θάλασσα, αφήνοντας ευτυχώς ανάμεσά τους ένα γραφικό στενό που κατφορίζει ως την επόμενη στροφή, για να γλείψει το θαλασσινό νερό και να κινηθεί ίσαμε έναν ορμίσκο, όπου έχει τσιμενταριστεί ως πρόβολος ένας πρόχειρος αλλά πολύ γραφικός ντόκος.

Επιστρέφοντας από τα ίδια εγκαταλείπουμε τον όρμο της Αμαλιάπολης και παίρνουμε ένα μεσόγειο δρόμο προς τις Νηες. Σε όλη αυτή τη διαδρομή (μεσόγεια αλλά και παραθαλάσσια έκταση) αποκαλύπτονται χρυσάνθεμα ελαιοκτμήματα, με ώρι-

μους σφριγηλούς ελαιοκαρπούς αλλά και πανέμορφα δέντρα.

Ύστερα από διαδρομή εννέα χιλιομέτρων καταλήγουμε κάπως αργά το απόγευμα σ’ ένα πανήρεμο κι εντυπωσιακά ασφαλισμένο γυρογιάλι, το οποίο τέμνει μια ανεπαίσθητη υποτεινούσα χερσονήσου. Εδώ υπήρχε παλιά ένα μοναστήρι με δυο υποστατικά κι ένα καλύβι.

Την ώρα που φθάνουμε στο σιωπηλό ετούτο ψυχαστήρι, ο ήλιος έχει φύγει κι οι πάσης φύσεως φωνές έχουν σιγήσει μετοκίζοντας σε άγνωστη κατεύθυνση...

Επικρατεί μια ατμόσφαιρα νωχελική κι αταλάντευτη, ώρα χαύνωσης, θυσιαστηρίου και προσφοράς μυστήριων δώρων. Επιφλέγει την ατμόσφαιρα μια νωχέλεια και μια αδρανής περιπέτεια των ήχων, των υποσκιάσεων και των συνθημάτων. Συνθημάτων που κατά κανόνα διαλύονται κι αυτοχωνεύονται. Το μπλε γίνεται πιο κραυγαλέο, το γκρίζο ασπμίζει και η ζωή μετατρέπεται σε ένα υποβλητικό χωνευτήρι κραυγών, ταχών και ειδυλλιακών εικόνων.

Το γραφικό μονοπάτι που οδηγεί από την Αμαλιάπολη ως τις βραχώδεις ακτές του όρμου απέναντι από το νησάκι του Αγίου Νικολάου.

“Προσωποποίηση” της γαλήνης στον όρμο Νηες.

Εδώ όλα πια ανακαλούνται, απορρυθμίζονται και αυτοαναιρούνται. Η ζωή η ίδια βρίσκεται μέσα σε τούτο το κομβόι των γαλπνότατων σχεδιασμών της θάλασσας μια στόφα θελκτικού βελούδου που το φοράει η αποψινή βραδιά με καμάρι.

Σχεδιάζουμε έναν περίπατο γύρω από τον βελούδινο αυτό κολπίσκο και ανακαλύπτουμε χρυσές γωνιές γεμάτες μυστήριο, νοσταλγία και γαλήνη, συνυφασμένα όλα σε ένα καταγιστικό σκηνικό απ’ το οποίο λείπει ο ανθρώπινος παράγοντας και τα υποκατάστατά του: Μηχανές κι αυτόματοι μηχανισμοί

Απάνω στο μικρό χερσονησάκι, στη νότια πλευρά του όρμου βρίσκονται τα ερείπια της βυζαντινής εκκλησίας της Αγίας Τριάδας.

Την άλλη μέρα θα προσεγγίσουμε τις Νηές από τον αυχένα της Σούρπης. Όλα πια είναι διαφορετικά. Το φως, η ατμόσφαιρα, οι ήχοι, τ’ αγροτικά, ψαράδες. Τ’ αμπέλια κι οι ελιές γίνονται οι εκρηκτικοί πρωταγωνιστές του έργου που ανοίγει η αυλαία του Παγασπτικού.

Θ’ ακολουθήσουμε τον κυκλικό παράκτιο και κακοτράχαλο δρόμο που ενώνει τις Νηες με τον Πτελεό.

Θα περάσουμε από τη βελούδινη κοιλάδα του όρμου, στις Νηές κι από κει, αφού θα διασχίσουμε ολόκληρη την ακτογραμμή του βαθύκολλου όρμου, που ως ρυτιδωμένος σήμερα δεν κρατάει τίποτα από το χτεσινό ατσαλάκωτο μανδύα του, θ’ ανηφορίσουμε ελαφρά σε καθαρά αγροτικό τοπίο, διάστικτο από μεγαλόσωμες ελιές και σε 1,3 χιλιόμετρα θα βρεθούμε στην πρώτη και μοναδική διασταύρωση. Ο αριστερός κλάδος, σε πεντακόσια μέτρα, οδηγεί σε έναν λιλιπούτειο ορμίσκο, όπου είναι εγκατεστημένη μονάδα ιχθυοτροφείου.

Συνεχίζοντας ωστόσο στον αγροτικό δρόμο σε άλλα επτακόσια μέτρα βγαίνουμε στον εξωτερικό θύλακα του όρμου και βλέπουμε το δίαυλο του Παγασπτικού καθώς και τις ακτές του νότιου Πηλίου.

Από εδώ θα διαγράψουμε μιαν όμορφη και παρθένα βραχωμένη πορεία η οποία

Απομεινάρι κτηρίου της πάλαι ποτέ Μονής Αγίας Τριάδας.
Ώρες περιουλογής στα ακύμαντα νερά του όρμου – καθρέφτη, στις Νηες.

Ως και οι βάρκες έχουν το σωσία τους.
Ξύλινος ντόκος που εισχωρεί στον όρμο.

Η πρώτη βραχώδης ακτή που βλέπουμε μετά την έξοδό μας από τις Νηες στο δίαυλο του Παγασπτικού.

υψομετρικά ποικίλλει από τα είκοσι ως και τα εκατόν πενήντα μέτρα, με την επισήμανση ότι θα μας αποκαλύπτονται όλο και περισσότερες γαλιές και όρμιοι, μέχρι να φτάσουμε στα 6,4 χιλιόμετρα, όπου χωμένο σε ένα λαγκάδι βρίσκεται το εξωκκλήσι του **Αη-Γιάννη του Θεολόγου**. Το ερημικό και μέσα σε θροφαντή

φύση προσκύνημα βρίσκεται κάτω από ένα εγκαταλειμμένο λατομείο. Ενάμισι χιλιόμετρο μετά θα αντικρίσουμε από ψηλά την πρώτη μεγάλη και πανέμορφη αμμουδιά, αθέατη αλλιώς και κυκλωμένη από πεύκα και πουρνάρια, μέσα σε έναν ολοστρόγγυλο κολπίσκο.

Ένα χιλιόμετρο μετά θα δούμε και δευτε-

Δυο απόψεις της ακτογραμμής Νηες – Πηγάδι, στη μέση της οποίας ξεπροβάλλει ένα εγκαταλειμμένο νταμάρι μαρμάρου.

ρο αμμουδερό κολπάκι, ενώ στα έντεκα χιλιόμετρα θα προσεγγίσουμε από ψηλά την **Παχειά Αμμο**, η οποία ανήκει στην επικράτεια του Πτελεού. Εκεί τελειώνει και ο χωματόδρομος για να συνεχίσει η ασφαλτος, που μας οδηγεί στο **Πηγάδι**, τη μεγάλη τουριστική παραλία του Πτελεού, στα δεκαπέντε ακριβώς χιλιόμετρα από τις Νηες.

Εδώ θα κάνουμε μια μεγάλη στάση, προ-

κειμένου να αποτιμήσουμε το βασίλειο του Πρωτεσίλαου και όλες φυσικά τις ήσυχες και γαλήνιες παραλίες του Πτελεού (Λιχούρα και Αγία-Μαρίνα).

Από το Πηγάδι θα ανηφορίσουμε ως το μεσαιωνικό (βενετσιάνικο) πύργο, που σήμερα τον αποκαλούν **Κάστρο** ή **Αλατόπυργο**, σε έναν κωνικό οξυκόρυφο λόφο, δασώδη και λουλουδιασμένο. Στην κορυφή του ορθώνεται ο περίβλε-

Ήσυχη γωνιά μετά το πολύβουο Πηγάδι και πριν το λόφο του Αλατόπυργου.

πτος πύργος, ο οποίος προσεγγίζεται με μερικές ιδιαίτερα ανηφορικές στροφές (ζικ-ζακ) και στο τέλος με όμορφο καλοχτισμένο λιθόστρωτο. Γύρω του διάσπαρατα ελαιόδεντρα και κήποι με μαργαρίτες και χαμομήλια ομορφαίνουν την πρώιμη άνοιξη, ενώ η θέα από την κορυφή του λόφου απλώνεται μαγική και απέραντη, τόσο προς τον κόλπο του Αχιλλείου και τις γραφικές κολπώσεις που δημιουργεί η περιοχή της αρχαίας Λυκούδας, όσο και προς το στόμιο του Παγασπητικού.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι γύρω από το κάστρο επεκτείνονταν η αρχαία πόλη, ερείπια της οποίας έχουν ταυτοποιηθεί από τους σύγχρονους αρχαιολόγους. Στη βάση του πύργου, βαθιά μέσα στο έδαφος υπάρχει αρχαία δεξαμενή, της οποίας το στενό στόμιο κλείνεται από αγρίδια και θάμνους, έτσι ώστε να μην είναι εύκολα ορατή.

Η τελευταία επίσκεψη θα λάβει χώρα στην περιοχή του αρχαίου Πτελεού (ή

της Πτελεού), στη θέση **Γρίτσα** (Γουρίτσα = μικρό βουνό), σε ένα βραχώδη λόφο, στον οποίο αποκαλύφθηκαν λείψανα από τη Νεολιθική εποχή (της 5^{ης} χιλιετίας), καθώς και πέντε μικροί μυκηναϊκοί θολωτοί τάφοι, οι οποίοι και υπαινίσσονται την ύπαρξη οργανωμένου Μυκηναϊκού Οικισμού.

Η πόλη Πτελεός της Αχαΐας Φθιώτιδας ήτο αρχαιότατη πόλη, ευλίμενη, που μνημονεύεται από τον Ομηρο (Ιλιάδα, Β, 594), ως “λεχεποίν”, ενώ σύμφωνα με άλλες πηγές καταστράφηκε εντελώς από τους Ρωμαίους περί το 171 π.Χ.

Η ονομασία Φθιώται Αχαιοί για τους κατοίκους της περιοχής Πτελεού επινοήθηκε έτσι, ώστε να αντιδιαστέλλεται με τους Αχαιούς της Πελοποννήσου.

Ο Στράβων στα “Γεωγραφικά” του αναφέρει τα εξής: “Αρτεμίδωρος δε μετά τον Αντρώνα τίθησι Πτελεόν, είτα Αλον από του Πτελεού απέχοντα εκατόν και δέκα σταδίους”.

Στη διαδρομή Νηες – Πηγάδι υπάρχουν πολλοί κρυφοί αμμουδεροί γιαλοί.
Μια από τις οργανωμένες παραλίες του Πηγαδιού.

Εντυπωσιακή άποψη του
Αλατόπυργου από νότια.

Στην περιοχή βρέθηκε κεραμική πρωτογεωμετρικών χρόνων, καθώς και ερείπια οικοδομημάτων Υστεροελληνιστικών χρόνων, ίσως από τις εγκαταστάσεις ενός στρατιωτικού φυλακείου.

Η περιήγησή μας με τον τρόπο που έγινε κάλυψε το μεγαλύτερο σκέλος της νοτιοδυτικής Μαγνησίας και αποτέλεσε τον άξονα μιας συντριπτικής και απροσδόκητης ύφανσης του μυστικού κόσμου της. Ολόκληρη η νοτιοδυτική Μαγνησία πέρασε κάτω από μια λεπτοδουλεμένη διύλιση του άγνωστου τοπίου της, έτσι ώστε να μας αποκαλυφθεί, με σταδιακή αναγνώριση, το αρχαίο, νεότερο και φυσικό υπόβαθρο και μεγαλείο της.

Ασφαλώς Μαγνησία δεν είναι μόνο το Πήλιο, οι Σποράδες και οι γραφικές ακτές του ανατολικού Παγασπητικού που ως προσιτοί γεώτοποι ενδυναμώνουν την εικόνα και τον ιστό του παράδεισου στον πολύ κόσμο. Υπάρχει και η νοτιοδυτική ακτογραφία του Παγασπητικού, με τις Νηές, τη Μιτζέλα, τον Κίκυνθο και την αρχαία Πτελεό, με το βασίλειο του Πρωτεσίλαου, αλλά και το χαρακτηριστικό βουνό του Χλωμού που εγγυαλίζει την εκδοχή του απρόσιτου και “εχθρικού” ημιορεινού γεώτοπου.

Όλα αυτά αλλά και πολλά άλλα μικρά και υπέροχα μυστικά της νοτιοδυτικής Μαγνησίας αποκαλύπτουν ένα πρόσωπο καλοφτιαγμένο στη θεωρία της κεντρικής Ελλάδας, που έρχεται να δέσει τον επισκέπτη με μια συμφωνία σε υψηλή θερμοκρασία τοπίου και ψυχής...

Πηγές και βοηθήματα:

- Αρχαιολογικό Ινστιτούτο Θεσσαλικών Σπουδών.
- Δημοτικό Κέντρο Ιστορίας και Τεκμηρίωσης Δήμου Βόλου. Αρχαιολογικός Χάρτης Νομού Μαγνησίας.
- “ΜΑΓΝΗΣΙΑ, Το Χρονικό ενός Πολιτισμού”, Γ. Χουρμουζιάδη, Εκδοση Μωϋσή και Ραχήλ Καπόν, 1982.
- Βαγγέλης Σκουβαράς, Αρχαιολογικός Οδηγός Θεσσαλίας.

Χρήσιμες Πληροφορίες:

Γυναικείος Αγροτουριστικός Συνεταιρισμός Πτελεού «ΦΤΕΛΙΑ», τηλ.24220 29400
www.ftelia.net